„Danskeren,"

ET NYHEDS- OG OPBYGGELSES-BLAD FOR DET DANSKE FOLK I AMERIKA.
udgivet af
Danish Lutheran Publishing House,
Blair, Nebraska.

„Danskeren" udgaar Onsdag i hver Uge.
Pris pr. Aargang:
De Forenede Stater $1.50. Udlandet $2.00
Bladet betales i Forskud.
Bestilling, Betaling, Adresseforandring, etc. med Undtagelse af Bidrag til Bladets Indhold adresseres
DANISH LUTH. PUBL. HOUSE,
Blair, Nebr.

Alle Bidrag til Bladets Indhold — Korrespondancer, Afhandlinger og andre Artikler — sendes til dets Redaktør:
A. M. ANDERSEN, Blair, Nebr.

Entered at Blair Post office as second class matter.

Advertising rates made known upon application.

I Tilfælde af, at Bladet ikke modtages regelmæssigt, bedes man klage til det stedlige Postkontor. Skulde dette ikke hjælpe, bedes man henvende sig til „Danskeren"s Kontor.

Naar Læserne henvender sig til Folk, som averterer i Bladet, enten for at købe hos dem eller for at faa Oplysning om det averterede, bedes de altid omtale, at de saa Avertissementet i dette Blad. Det vil være til gensidig Støtte.

Bladet „Augustana" meddeler om en 84 aarig Sognepræst, M. T. Berlin, i Arvedsjaur, Nordland, Sverige, at han trods sin høje Alder med Kraft og Energi røgter sit Kald som Menighedshyrde i et af Lapmarkens folkerigeste Pastorater. Forleden Uge foretoges der Folketælling i Arvedsjaur, og deri deltog han hver Dag, og efter Folketællingen tiltraadte han en tre Ugers „Husforhørsrejse" i sin Menighed.

Prof. Revere Franklin Weidner, om hvis tvungne Ferie vi meddelte sidst, er ifl. „Chicago Tribune" død den 6. ds. i Tangerine, Florida. Prof. Weidner var født i Pennsylvania den 22. Nov. 1851 og blev saaledes lidt over 63 Aar gammel. I 1881 kaldtes han til Prof. i Græsk og Hebraisk ved Augustana (svensk lutherske) theologiske Seminar i Rock Island, Ill. Da Chicago lutherske theologiske Seminar i 1891 begyndte sin Virksomhed, blev han dets Præsident, og denne Stilling beklædte han, som sidst meddelt, til kort før sin Død.

Ved Monroe-Doktrinen forstaas intet andet, skriver Redaktøren af „Review of Reviews", end at alle de amerikanske Republikker uhindret skal have Lov til at prøve at virkeliggøre de amerikanske Idealer af Selvstyre og Fred, som saa prægtigt er udmalet i Dr. Macdonalds Artikel („America's Achievement—Europe's Failure" i samme Nr.) Nu, da de (de sydamerikanske Republikker) er bleven stærke og indflydelsesrige, er det lige saa meget Argentinas, Braziliens og Chiles Pligt at staa med United States i Hævdelsen den vestre Halvkugles Frihed og Uafhængighed, som det er Regeringen i Washingtons Pligt at hævde disse Principper.

I Japan har en Missionær Pieters fundet paa en ret ejendommelig Maade at naa Japanerne med Evangeliet paa. I Annonceafdelingen i japanske Aviser lader han indføre Bibelsprog eller korte Artikler over religiøse Emner og derunder Tilbud om frit at ville tilsende enhver, som derom skriftlig anmoder ham, Evangelier og Traktater. I Løbet af et Aar har omkring tusinde Japanere paa Grund af disse Kundgørelser bedt om kristelig Literatur eller om Forklaring over et eller andet i den kristne Religion, som forekom i Annoncerne. Der er indløbet Breve ikke alene fra alle Dele af den Provins, hvor Missionær Pieters er ansat, men fra flere andre Provinser, endogsaa fra Formosa, Korea og Manchuriet.

En mærkelig Vækkelsesbevægelse. Fra Grafton, W. Va., sender en Mr. D. L. Andersen ved Grafton Sentinel følgende Oplysning om en Vækkelsesbevægelse: „Dr. Henry W. Bromley fra Wilmore, Ky., og Medarbejdere har nylig i Grafton afsluttet en rigt velsignet Vækkelseskampagne. Mindst 800 Mennesker søgte Forladelse for deres Synder, og mindst 400 Kirkemedlemmer tilkendegav, at de ønskede at komme i nærmere Samfund med Herren. Ekstratog førte Mødebesøgere fra andre Byer, og Lokaldelegationer af Forretningsmænd, professionelle Mænd, Arbejdere og Jernbanemænd drog til Møderne under et Musikkorps Ledelse. Blandt de nyomvendte er Borgmesteren, en Trafikchef ved Baltimore, Ohio Banen, to Jurister, Forretningsmænd, Selskabsdamer, Skolelærere, Telegrafister, Lokomotivførere, Konduktører og Arbejdere. Paa den for Møderne særskilte Dag lukkedes efter Borgmesterens Proklamation Forretningshuse, Skolehuse og Domstole, og Folk gik paa en Søndag almindeligt til Møde. „Daily Sentinel" gav i en særskilt Udgave en Oversigt over den mærkelige Bevægelse.

Skønne Kirker, hverken en Lutheraner, en romersk Katolik, heller ikke en Episkopaler, men en Baptist skrev følgende i „The Wachman Examiner": „Intet fornuftigt Menneske tror paa Ølen, men sikkert — Huset i hvilket vi tilbeder Gud burde være lige saa skønt og tiltrækkende som Husene, i hvilke Guds Folk bor. Vi er os bevidste, at døde Menigheder og prægtige Gudshuse ofte hører sammen. Kraft kommer ikke fra Arkitektur eller kunstmerske Dekorationer. Vor Fortrøstning maa være til Gud, og vor Forventning fra ham. Men naar alt dette er sagt, bliver dette Faktum tilbage, at Gud har Behag i dem, som tilbeder ham i uselvisk og gavmild Hengivenhed. Vi har ikke stor Agtelse for velstaaende Menneskers Religion, som lader deres Kirkebygninger forfalde.

Kristendommens Indflydelse i Samfundet.

Det, vi nuder denne Oversigt agter at skrive om, det er ikke den Indflydelse, Kristendommen har haft eller har i Verden, men derimod hvorledes Kristendommen skal faa den Indflydelse i det Menneskesamfund, vi befinder os i, som den bør have, særlig da her i Amerika.

Lad os som en anden Forbemærkning sige, at det er med Overlæg, vi skriver Kristendommen og ikke Religionen; thi Kristendommen er den eneste sande Religion.

Det indrømmes fra rigtig mange Hold, ogsaa af mange af vort Lands dygtigste Statsmænd, at der er skrigende Trang i snart sagt alle Samfundslag til, at Kristendommen kunde faa større Indflydelse, end den har.

Alvorlige Kristne taler om dette Emne, naar de kommer sammen, og det er heller ikke blevet ved Talen derom, men opfindsomme Amerikanere har forsøgt adskilligt i den Retning, som Eksempel kan nævnes „Men and Religion Movement".

Og sikkert gør Tanken om Kristendommens større Indflydelse i Samfundet sig ogsaa stærkt gældende inden for vor forenede dansk lutherske Kirke.

Vi skal her fremholde nogle Tanker i den Retning, som alt i nogen Tid har gjort sig gældende hos os

I. Os selv.

Den første Tanke, der i saa Henseende paatrænger sig os, er, at vi skal begynde hos os selv. Derfor rettes disse Ord da ogsaa til bekendende Kristne.

Saa snart vi tænker paa Kristendommens Indflydelse i Samfundet, saa er vi tilbøjelige til at vende Blikket udad; det er forkert.

Grunden til, at Kristendommen ikke har større Indflydelse i Samfundet, end Tilfældet er, skal ikke søges ude i Verden, men inden for Kirken, hos os Kristne.

Det er meningsløst at søge Grunden hos dem, der skulde influeres af os, i Stedet for hos os, der skulde øve Indflydelse.

Men hvorledes skal vi da øve Indflydelse paa vore Omgivelser?

Hovedsagelig ved ret og slet at være os selv — som Kristne vel at mærke!

Det vil med andre Ord sige, at vor Kristendom ikke skal være en Bekendelse blot, men noget, der præger hele vort Liv, gør sig gældende i hele vor Færd.

Vel skal der baade Bekendelse, Forkyndelse af Guds Ord og Bøn til, men alle disse Ting er i Grunden Løgn, hvis de ikke er forenede med et Liv, der bærer Præg af det Liv, som Jesus levede blandt Mennesker.

Jesus sagde til sine Disciple hin velkendte Ord: „I ere Jordens Salt"; „I ere Verdens Lys".

Som Salt lægges ned i eller blandt det, det skal bevare fra Forraadnelse, saaledes har Jesus sendt sine Disciple ud i den Verden, de skulde være den bevarende Kraft i.

Som Lyset sættes paa Stagen for at lyse for alle dem, der er i Huset, saaledes har Jesus stillet sin Disciple paa høje Steder i det Samfund — som Staden paa Bjerget — de skal lyse for gennem en Verden der farer vild og ikke naar Lykken, den jager efter.

Midt i Samfundet, spredte i Samfundets forskellige Lag, er vi Kristne stillede, for at vi skal kunne øve Indflydelse, og den skal vi øve væsentlig ved at være os selv, hvor vi er, enhver af os.

Verden gør Nar af al vor Præken og Talen om Kristendommens frelsende Sandheder, dersom den ikke fer deres frelsende Virkninger paa os.

Men hvordan?

Ja, det kan Guds Aand bedst klare for enhver; han skal nok lære enhver villig Sjæl, hvad det er at leve som Kristen.

Læg Mærke til een af Herrens Lignelser i Matth. Ev. 13. Kap., den om Surdejgen i de tre Maader Mel. Kvinden lagde simpelthen Surdejgen ned i Melet, og saa gennemsyrede den det altsammen.

Netop fordi Surdejgen var sig selv og blev sig selv, efter at den var lagt ned i Melet, derfor gjorde den sin Virkning. Den lille Surdejg havde en stor Opgave — at gennemsyre tre Maader Mel, men den løste den, fordi den bevarede sin Kraft.

Men saa meget kan siges om det at være sig selv som Kristen, at det først og fremmest vil vise sig i Kærlighed.

Det er ejendommeligt for det naturlige Menneske at søge sit eget: men det er Kærlighedens Modsætning, og det er Egenkærligheden, der afstedkommer Kiv og Strid og Trætte og snart sagt al Elendighed inden for det menneskelige Samfund.

Naar saa et Menneske viser sig at være det omvendte af, hvad han var før, det vækker Opsigt, det vidner om Kristendommens Kraft til at frelse, det vidner om virkelig Omvendelse.

Det samme Menneske vil ogsaa vise sig ærlig i al sin Handel og Færd og Omgængelse, thi Kærlighed er nær beslægtet med Ærlighed.

Og videre vil Kærligheden vise sig som Kærlighed til alt godt og til Sandhed og som Had til disse Modsætninger.

Nok muligt, at en Kristen, naar han viser sig som sig selv i Modsætning til Løgnen og det onde, vækker Modstand, men — det var jo og saa det, han skulde; der begynder saa Indflydelsen.

Jo, virkelige Kristne i de forskellige Livsstillinger — som Præster, som Lærere, som Jurister, som Læger, som Kontorister, som Købmænd, som Landmænd, som Statsmænd og Politikere, som Redaktører og Journalister, som Tjenestekarle og Tjenestepiger, som Haandværkere og ikke mindst som Husfædre og Husmødre, — det er, hvad der først og fremmest behøves for, at Kristendommen skal faa Indflydelse i Samfundet.

Og vi kan faa Indflydelse, blot vi vil tage imod den Kraft, Gud gerne vil give os til at være Jordens Salt og Verdens Lys.

En Projet.

Af Sognepræst Edw. Geismar, Randers.

Der er talt, der er bedet om, at Gud skulde sende os en Projet, netop nu, en, der kunde tale til Ydmygelse, en i Lighed med Amos eller Esajas eller Jeremias.

Ved man rigtig, hvad man ønsker? En saadan Projet vilde tale saa saaansellsøst urovækkende midt i det, der vækker Uro, at ingen vilde fatte, det kunde være ret. Og han vilde til at begynde med sætte sig ganske ud over den Paastand, at de, der forkynder Guds Ord, skal ikke blande Politik ind i det. Han vilde uden at blinke sælde Dom over Politik, Indenrigspolitik, Kommunalpolitik, social Politik, Udenrigspolitik. Han vilde forstaa, at i denne Politik handler Folket, og naar Folket skal irettesættes fra Gud, skal dets Politik angribes. Han vilde forstaa, at i Politik afgøres de betydeligste Ting; og om dem maatte en Projet forkynde Guds Villie.

Til Gengæld vilde han saa maaske profetere om Frelse for Folket, hvis det omvendte sig, noget vi heller ikke er i Stand til.

Er Gud mere tilbageholdende med at hjælpe paa Menneskers Samvittighed ved Profetord — under den nye Pagt? Og betyder det, at han lader Mennesker have friere Raaderum — og dermed større Ansvar, at Dommen kommer senere, men saa ogsaa strengere? Skælv; thi Gud er det i en Forstand uendelig let at bedrage. (S. Kierkegaard).— Og betyder det, at alle Ting, ogsaa de tungeste nationale Lidelser, virker tilsammen til gode for dem, som elsker Gud?

En Projet i vore Dage. Han vilde have følt Modsætningen mellem hine første Dage — i Begyndelsen af August og nu. Hine Dage, da Sværdet mentes draget over os, da man paa Hjemrejsen fra den afbrudte Sommerferie ventede at se Bælterne spærrede af fremmede Krydsere; da var de for en kort Tid gode og ydmyge. Og saa nu! Hvor træder den grelt frem, Forløjetheden, Letsindigheden og den forgløse Ro.

Han vilde have udslynget Guds Dom over denne socialdemokratiske Presse, der ved hule Fraser om Almindeligheder, som ikke kommer vort Land ved, hvirvler Støv op for at skjule dens eget Nederlag. Og Projeten vilde have gentaget det gamle: Mit Folk; dine Førere er Forførere.

Og han vilde tale flammende Ord om den Kapitalisme, der ikke undser sig for at benytte en Tid, hvor Guds Dom maner til Alvor, til paa den skammeligste Maade at fordybe Livsfornødenhederne, saa det bliver nødvendigt for Staten med Magt at hindre det.

Og han vilde skildre os disse Gader om Aftenen, hvor man gaar for at læse de sidste Alvorstelegrammer, og saa ser Gaderne fyldte af purunge Piger, for hvem denne Tid kun er en ny Anledning til i Adfærd og Miner og Klædedragt at udfordre til Vellyst.

Og han vilde tale om en Tid, hvor Rytteren paa den forte Hest med Vagten i Haand rider ved Landets Grænser, men man nænner ikke at lægge Baand paa den Trafik, der forvandler Guds nærende Korn til sanseødelæggende Gift, — som om et Land økonomisk kunde staa sig ved at give Arbejdsløn for at ødelægge Næringsmidler.

Og han vilde tale om de Steder, der fremfor alle protegerer de to vældige Laster, Drukenskab og Usædelighed — Varieteerne, og om de Vraad, der giver den Spiritusbevilling: for ellers vilde det gaa ud over de Mennesker, som havde Aktier i dem. Som om man skulde have Medlidenhed med de Penge der sættes i Bordeller og Varieteer. Hvor er det sandt om de to store Ligninger, Penge og Liderlighed.

Og han vilde maaske tale om vor Udenrigspolitik, der . . . ., ja hvad Profeten vilde sige, det maa vi i netop ikke sige.

Men Profeten vilde tale; og de vilde være ham ligegyldigt, om han fik hele Landet imod sig, ligegyldigt, om hans Ord ansaas for landsskadelige og han selv blev holdt for Landsforræder.

Og om Politikerne vilde hindre Profeten i at tale, fordi det bragte Uro i den farlige Situation, — ja hvad mon Jeremias vilde have svaret Politikerne!

Og hvad mon en saadan Projet vilde sige til Præsterne!

Om Australmissionen.

Det er bekendt, at Missionær Jens Dixen er paa Rejse i Australien. Han har opholdt sig en Tid i Queensland; for nærværende er han vist paa New Zealand. I September og Oktober f. A. skrev han et Par Breve fra Brisbane (Queensland) til Stud. P. Ligaard, Trinitatis Seminarium, Blair, hvoraf jeg skal afskrive et Uddrag.

„Med Hensyn til Missionen paa Queensland, da er Forholdene som bekendt saaledes, at Tyskerne her som mange andre Steder har indtaget Landet, men er nu paa Tilbagetog. Brisbane har gjort sig fri Kirken og Menigheden har afkastet Baandene og vil snart sende dig Kaldsbrev. Maa Herren velsigne dig med sin rige Velsignelse. I Pialba (det største danske Settlement) er der den bedste Lejlighed, der har været i lang Tid. Der er en dansk Kirke, Tyskerne søger at faa Hold i; men jeg haaber, at det skal mislykkes for dem. I Kingaroy, hvor der er de fleste troende Mennesker, er Kirken desværre vist nok gaaet tabt, men Folkene ikke. De fleste af vore Landsmænd der er kede af Forholdene med tysk Præst; men Kirken har de nok fraskrevet sig. Jeg er dog ikke ganske vis derpaa da jeg kun har været her et Par Dage.

Brisbane maa være Udgangspunktet for Missionen herovre. Her bør udgives en dansk Avis. Her er en Dansker, som ejer en Presse og har lovet at trykke den saa billigt at blot hans Udgifter dækkes.

Et Blad herovre vil tjene til at binde vort Folk sammen. Her er flere, som lige er kommen hertil fra Fædrelandet, og jeg tænker, at Udvandringen hertil vil tiltage. Hvad om vi gjorde Forsøg paa at samle nyankomne i Kolonier lige som i Amerika. Her er godt Land at faa paa gode Betingelser, og Tiderne er gode". —

„Jeg skriver disse faa Linier her fra for at underrette dig om, at paa et Møde, som holdtes her i Gaar blev du af den herværende skandinaviske Menighed i Brisbane eenstemmigt valgt til dens Præst og Sjælesørger. Menigheden har lidt meget under de senere Omvæltninger og megen Usikkerhed; men jeg tror at Skandinaverne her kan lade sig samle af en saadan, som virkeligt vil øve en Gerning for Herren til Sjæles Frelse. Arbejdsmarken er virkelig ikke lille i Brisbane. Her skal være 2,000 Skandinaver i Byen, og der bliver nok Indvandring her til efter Krigen; her er Hospitaler, Fængsler, Immigranthus, Sømandsmissionen og Aldersdomsanstalt paa en C. tre Timers Sejlads herfra.

Menigheden kan næppe byde dig meget i Løn. Du maa hovedsagelig oparbejde dig en Menighed. Men her er en god Begyndelse, et Arnested at lægge flere Gløder til Ilden paa. Menigheden ødede i sin Tid Pastor Sass 120 Pund Sterling i aarlig Løn, og de samme Folk paa et Par nær er her endnu som den Gang (1 Pund Sterling er $4.68). Den 6. Decb. skal vi have et Missionsmøde i Kingaroy, hvortil der indbydes rundt omkring." — Saalangt Dixen.

Det omtalte Kaldsbrev fra Menigheden i Brisbane til Stud. P. Ligaard blev udstedt den 19. Okt. 1914. Det lover ham i aarlig Løn 50 Pund Sterling, altsaa 234 Dollars. Stud. Ligaard har sagt ja til Kaldelsen. Han vil ansøge den forenede Kirke om Ordination til Aarsmødet 1915.

Byen Brisbane er Hovedstad i Queensland. Det er en ganske betydelig By, noget større end Omaha. Menigheden der Steds, hvorom her er Tale, er skandinavisk, det vil sige: den bestaar af Danske, Svenske og Norske Medlemmer. Og naar den er saaledes sammensat, da er det, fordi der er hverken svensk eller norsk luth. Virksomhed blandt disse vore skandinaviske Brødre i Brisbane. I sin Konstitution fastslaar Menigheden den lutherske Bekendelse.

I Følgeskrivelsen med Kaldsbrevet fra Brisbane Menighed hedder det: „Vi har intet bestemt med Hensyn til Deres Rejseomkostninger, thi vor Kasse for Tiden er ganske tom; men vi maa selvfølgelig komme Dem til Hjælp ogsaa med dette, hvis De, som vi haaber, vil komme her over til os."

* * *

Saaledes staar altsaa Sagen paa hin Side af det Stille Hav, hvorledes er Stillingen paa denne? Det har jo været saa som saa med Interessen for denne fjerne Mission i Australien og paa New Zealand; men i den senere Tid er der sket et glædeligt Opsving. Paa sidste Aarsmøde omtalte den fore. Kirkes Formand i sin Indberetning Missionen med følgende velvillige Ord: „Jeg henstiller til Aarsmødet at stille sig i et hjælpende Forhold over for Landsmænd paa New Zealand og Queensland Australien". Og Aarsmødet fattede et lignende velvilligt Forslag. Dette er os jo i frisk Minde. Men tillad mig at fremdrage nogle tidligere Bestemmelser, som man maaske har glemt.

I Aarsberetningen for 1906 læses i Formandens Indberetning, Side 34, at Menigheden i Brisbane havde stillet Kald til Pastor Th. Beck og lovede i fast Løn 50 Pund og 20 Pund i Rejsehjælp." Men det vil dog blive nødvendigt at støtte Virksomheden det første Aar med ca. $300, dels til Rejsehjælp, dels til Ophold. Kunde der ikke udredes af Kredsmissionskasserne og Samfundsmissionskassen et lille Bidrag i dette Øjemed? Dette til Overvejelse."

Paa denne Henstilling svarede Aarsmødet: „Det henlægges til Kirkeraadet at gøre alt, hvad det kan for at faa en Præst enten fra Danmark eller fra vort Samfund til at tage mod Kaldet fra Queensland." — Mødet var i Kenmare, N. D.

Naa, Kirkeraadet kan ikke stampe Præster frem af Jorden, hverken i Danmark eller Amerika. Men jeg haaber, at vi med Guds Hjælp har en at sende derover efter vort Aarsmøde i Aar, nemlig Peter Ligaard.

Til det følgende Aarsmøde i Council Bluffs, Iowa 1907 indberettede Formanden, at den ønskede Præst til Queensland havde Kirkeraadet ikke fundet; men henviser til, at Missionær Jens Dixen under et Besøg arbejder derovre og forbereder Gerningen, og slutter saaledes: „Vi haaber, at vore Landsmænds Raab derovre fra: „Kom og hjælp os!" skal blive hørt til sidst."

Angaaende dette udtalte Aarsmødet „sin Glæde over, at Missionær Jens Dixen har opnaaet en Virksomhed blandt Landsmænd i Queensland og paalægger Kirkeraadet at vedligeholde Forbindelse med denne Mission."

Der har vi en Traad mellem den australske Mission og den forenede danske Kirke, som ikke er saa vanskelig at faa fat paa. Lad os kun gribe om den og ikke slippe Taget. Nu gælder det om at handle og gennemføre disse Beslutninger.

Det er mit Haab, at den forenede Kirke vil ordinere Stud. Ligaard efter endt Studium til Sommeren og sende ham over til Brisbane og støtte Missionen noget i dens Begyndelse. Til Aarsmødet i Kenmare 1906 henstillede altsaa Formanden at give Sagen et Tilskud fra Kreds- og Samfundskasse. Det vilde vist være en fremkommelig Vej at betræde. Kan være, at han vil fremlægge et lignende Forslag nu.

Maaske kan Australmissionen ogsaa støttes paa den Maade, at Stud. Ligaard faar Anledning til et Par Maaneder efter sin Ordination at rejse omkring til de Menigheder, som indbyder ham, at holde Møder for den Sag og optage en Kollekt for den. Han kan jo nok oplyse om Forholdene derovre, da han har opholdt sig der 6 Aar. Dersom vor ærede Formand vilde give et anbefalende Ord i den Retning, da kunde det hjælpe til at give Indgang. Og hvorfor kan Ligaard ikke faa samme Anledning som Talsmand for Australmissionen som t. Eks. Kinamissionær og andre faar? Jeg anbefaler Sagen paa det bedste. Maa Gud velsigne den og give den Fremgang.

Ivar Marius Hansen.

Bestyrer for Dana College og Trinitatis Seminarium.

Aarsmødet i Greenville, Mich., afholdt 4.—9. Juni 1914 besluttede at „Den forenede Kirke" ansætter en Bestyrer paa Dana College og Trinitatis Seminarium. Past. L. A. Laursen blev valgt til denne Stilling. Efter nogen Betænkning svarede Past. Laursen, at han ikke kunde blive forvisset i sit eget Sind, at han skulde tage imod Valget og maatte derfor svare Nej.

Derefter blev Past. H. W. Bondo enstemmigt valgt til Bestyrer for Dana College og Trinitatis Seminarium.

Past. Bondo kunde ikke give noget Svar under Aarsmødet. Det besluttedes, at I Tilfælde af at Past. Bondo ikke ser sig i Stand til at svare Ja til dette Valg bemyndiges Kirkeraadet i Forbindelse med Skoledirektionen til at handle i Sagen.

Kirkeraadet og Skoledirektionen afholdt Fællesmøde 17.—18. Juni, 1914 i Blair, Nebr. Der indløb telegrafisk Svar fra Past. Bondo: „Cannot now accept position".

Paa Grundlag af Aarsmødets Bemyndigelse besluttede Fællesmødet at anmode Past. L. A. Laursen om atter at tage det Valg under Overvejelse, som han paa Grund af Uvished i sit eget Sind maatte svare Nej til under Aarsmødet.

Fællesmødet tog derefter formel Afstemning og valgte Past. L. A. Laursen til Bestyrer for Dana College og Trinitatis Seminarium.

Efter nogen Overvejelse svarede han, at han ikke for Tiden kunde tage imod Valget. Mødet modtog ikke hans Svar som et fuldstændigt Afslag, og saaledes stod Valget ved Magt indtil et senere Tidspunkt.

Fællesmøde afholdtes atter paa Skolen i Blair, Nebr., 15. og 16. December 1914.

Efter en længere Drøftelse og efter at Regler, der nærmere bestemmer Bestyrerens Gerning og hans og Forstandernes Forhold i deres Arbejde var affattet og tilstemt, svarede Past. Laursen Ja paa det ham af Fællesmødet paa „Den forenede Kirke"s Vegne tilstillede Kald.

Past. Laursen tiltraader Kaldet 1. Juni 1915.

Paa Fællesmødets Vegne, A. S. Nielsen, Sekretær.

Admiral von Spee

født i Danmark.

Chefen for den tyske Eskadre, der er bleven tilintetgjort af Englænderne i det sydlige Atlanterhav, Viceadmiral Grev von Spee, var ifl. „Berl. Tid." paa mødrene Side af dansk Slægt, idet hans Moder var en født Tutein, og Admiralen var selv født i København den 22. Juni 1861.

Admiralens Fader, Rigsgreve Rudolf v. Spee til Glinfeld, var gift med Frøken Fernanda Tutein, en Datter af Grosserer Ferdinand Tutein, der i 1848 fraagde sig Stillingen som prøjsisk Vicekonsul samtidig med, at Faderen, Generalkonsul, Friedrich Johann Tutein fraagde sig sit Embede paa Grund af Prøjsens Understøttelse af det slesvigholstenske Oprør. Ferdinand Tutein var gift med en Datter af Syngemester ved det kgl. Teater, Professor Giuseppe Siboni.

Gennem sin Moder er Admiral v. Spee saaledes knyttet ret nært til mange Medlemmer af den ansete danske Patricierslægt Tutein. Kammerherreinde Tesdorpf, Ourupgaard er saaledes hans Kusine, idet Kammerherreindens Fader, Godsejer og Grosserer (Sukkerraffinadør) W. A. Tutein var en Broder til Admiralens Moder. Ogsaa Fru Gustav Wied og Fru Borgmester Drechsel Aarhus, er af samme Slægt.

Admiral v. Spee har mange Gange besøgt sin Slægt her i Landet, talte flydende Dansk og har i det hele været overordentlig venlig stemt overfor Danmark. I Sommeren 1909 laa han i længere Tid med den store tyske Marine-Yawl „Komet" (tidligere under Navnet „Meteor" i Kejser Wilhelms Eje) ved Helsingør og foretog derfra jævnlig Udflugter til Gurrehus, der den Gang endnu var i Familien Tuteins Besiddelse.

Admiral v. Spee var en højt anset Marineofficer, navnlig bekendt som en fortræffelig Taktiker, en Egenskab, han ogsaa udfoldede under den for Englænderne uheldige Træfning ved Chiles Kyst den 1 November. Han havde gjort meget hurtig Karriere og var ved Krigens Udbrud Chef for den tyske Stillehavs-Eskadre, der havde Station ved Kiautschau. Han forlod den Gang sin Basis, Skibene desarmeredes paa forskellig Maade („Emden" var et af dem), og Admiralen beholdt de to kraftigste, „Scharnhorst" og „Gneisenau" samt et Par lettere Krydsere under sin umiddelbare Kommando.

Det fremgaar ikke med Sikkerhed af de indløbne Telegrammer, om han er iblandt de faldne, men Sandsynligheden taler for, at han har fundet Døden.

Præstemøde.

Om Gud vil, afholder Wisconsin Kreds sit aarlige Præstemøde fra 26.—28. Januar i Helligaands Menighed, Waupaca. Mødet begynder Tirsdag Aften Kl. 7½ med Altergang. Alle Præsterne i Kredsen er herved indbudt paa det kærligste. Gudmund Grill.

Lær Engelsk

En Klasse i Engelsk begyndes den 28. December hvori Elever indskrives senest den 4. Januar.

Skriv efter Oplysninger til

LUTHER COLLEGE
Racine, Wis.